

HALITGARIUS

CAMERACENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN HALITGARIIUM.

(Apud Leglay (a) Cameracum Christianum.)

Halitgarius, vel Halitharius, auspicatus episcopale officium anno 817. Anno sequenti, rogatus ab Elefante, quem *Magnus rex Carolus* ejus propinquus monasterio Cellensi, seu S. Gislani præfecerat, consecravit oratorium, in quo jacebat, honorificentius nuper ædificatum; quod occasio fuit sacri corporis e terra levandi. « Veniens enim episcopus dixit non debere illud (oratorium) benedici, manente intus alicujus sancti corpore, aut aliquibus sanctorum reliquiis..... Benedicta est itaque basilica in honore apostolorum Petri et Pauli atque cæterorum sanctorum viii Kalendas Augusti, tempore Ludovici regis, prolis inclyti Caroli. Sciscitalo deinde episcopo abbas quid de sacrosancto corpore fieri deberet, respondisse fertur episcopus: Quiescat illic sanctus, donec Dei pietas dignetur patefacere ejus merita manifestius cunctis hominibus. »

Anno 822, Ebo, Rhemensis archiepiscopus, Romam profectus, a Paschale papa obtinuerat licentiam Evangelium prædicandi gentibus septentrionalibus, cum Halitgario Cameracensi episcopo. Itaque sub initium hujus anni assumpto socio, « cum consilio Ludovici imperatoris, et auctoritate Paschalis Romani pontificis, prædicandi gratia, accessit ad terminos usque Danorum, et multos ex eis ad fidem venientes baptizavit, » inquit Flodoardus.

Ebonem eodem anno reversum esse in Galliam, et mense Novembri adfuisse conventui Compendiensi narrat annalista Laureshamensis, qui tamen de reditu Halitgarii silet: at verisimile est eum a comitatu sui metropolitani non discessisse. Ebonem autem paulo post aliam fidei prædicandæ causa peregrinationem suscepisse scriptores illorum temporum referunt.

Postquam reversus est, permisit elevationem S. Ursuari abbatis Laubiensis e veteri tumulo. An. 825, in conventu Parisiis habito de cultu sacrarum imaginum aderat Halitgarius, fuitque unus ex collectoribus sententiarum Patrum de imaginum cultu,

(a) Colligebat doctissimus Leglay, *Cameracum Christianum*, anno 1849. Non ægre feret illustrissi-

mus bibliothecarius quod e *Cameraco Christiano* notitiam historicam de Halitgario hauserimus. Edit.

A quas nimia festinatione collectas detulerunt ad Ludovicum Augustum, ipse, et Amalarius Trevirorum archiepiscopus, uti docet imperator initio sui cominatorii: « Venerunt, inquit, ad præsentiam nostram Halitgarius et Amalarius episcopi viii Idus Decembris, deferentes collectiones de libris sanctorum Patrum, quas in conventu apud Parisios habito collegistis. »

Anno 828 idem imperator eum legatum misit Constantinopolim cum Ansfrido, abbate Nonantulæ, ad Michaellem Augustum, a quo hi legati honorifice sunt suscepti, ut nos docent qui gesta Ludovici Pii scriptis mandarunt: missos vero eos putamus ad fœdus inter utrumque imperatorem confirmandum, quod etiam legati Michaelis nuper a Ludovico apud Compendium postularant.

An. 829, adfuit concilio Parisiensi habito viii Idus Junii ab episcopis provinciæ Belgicæ secundæ, Lugdunensis secundæ, tertiæ et quartæ, ad corrigendos et reformandos Christianorum mores, maxime ecclesiasticorum virorum, regum, et principum. Adfuit anno 831, S. Moaboli olim S. Fursei discipuli, translationi; cujus corpus ipse et Achardus Noviomensis episcopus extulerunt in S. Petri basilicam; qua de re Mabillonius sæc. II Bened. et in *Annal.* ad an. 650, n. 4.

Obiit eodem anno 831, die 25 Junii, conditusque est in monasterio Montis S. Eligii, vir non solum rebus optime gestis, sed etiam scriptis clarus; nempè scripsit *opus de vitiis et virtutibus, remediis peccatorum et ordine vel judiciis pœnitentiæ sex libris absolutum*. Quinque priores libros edidit Henricus Canisius tom. V, parte II, legunturque tomo XIV *Bibl. Patrum*, pag. 906. Sextus, qui est liber pœnitentialis Ecclesiæ Rom., insertus est supplemento Canisii, auctore Stevartio, reperiturque inter notas D. Hugonis Menardi ad librum Sacramentorum S. Gregorii Magni, tom. III ipsius Operum novæ edit.

mus bibliothecarius quod e *Cameraco Christiano* notitiam historicam de Halitgario hauserimus. Edit.

OBSERVATIO J. BASNAGII

DE HALITGARII SUBSEQUENTE PŒNITENTIALI LIBRO.

I. Pœnitentialium libellorum frequens fuit usus sæculis mediæ ætatis: dicuntur pœnitentiales libri qui pœnas explicant unicuique crimini secundum canones infligendas. Cum persecutio Deciana sæviret, lapsi Christiani alii ad communionem festinabant, alii de commissa idololatria vix dolebant. Pacè restituta, in unum convenerunt episcopi, tem-

peramentum salubri moderatione librantes, ita ut nec in totum pax lapsis denegaretur, nec tamen censura evangelica solveretur: ea ratione Cypriani epistolæ velut pœnitentialem librum faciunt. Anteriores illos multo autumat Morinus quod canones apostolorum aut vetustiores aut ab ipsis apostolis confectos credat: quod nequaquam verum est.